

עסקים

אריגים בשפע

מה היו הסיבות שגרמו לבטול הפקוח על רוב מוצרי ההלבשה וההנעלה? זאת השאלה לה שעדיין משעשעת רבים בחוגי הכלכלה בארץ. טובים אחרים: דב יוסף רצה להירצא את הרחוב ממפרשי יורשו, שיהיה איש היוזמה החופשית. דעה אחרת, של חסידי משיא: המדיניות הכלכלית החדשה של ה' ממשלה היא שגרמה להסרת הפקוח. אולם בחוגי סוחרי האריגים והעורות נגרסת דעה אחרת: האחראי לבטול הוא אלכסנדר פי' ליפ, מנהל חברת פוקארד באיטליה.

שער חליפין גבוה. פיליפ, שמנמן,

בעל עינים פקחיות, ממושקף, דומה לשחקן הקולנוע ס. ז. סאקל. נחון במעוף מסחרי נדיר. עסקי פוקארד ופיליפ לא פסח גם על ישראל. צוות רבות ופיליפ לא פסח גם על המדינה. נצלו את מצבה הכספי הקשה של המדינה הצליח להשיג חוזה מסחרי בלתי רגיל: תמורת הכנסת מיליון דולאר במזומנים לקרן פת האוצר, קיבל, לפני 15 חודש, רשויות להביא חסרות טקסטיל בסכום של 10 מיל' וין דולאר, למכרן לפי שער חליפין גבוה מזה שניתן למעבירי הון אחרים. פיליפ הס' פיק להביא ארצה חסרות בערך של מיליון דולאר ולהכניס לאוצר עשירית מן הסכום שהתחייב בו, כאשר לפתע התקלקל כל ה' ענין: שער הדולאר הוכפל, שוב לא היה העסק כדאי לפוקארד: בעל החסות של פיליפ במשרד המסחר והתעשייה, מנהלו הר' מן הולנדר התפטר מתפקידו ופיליפ החליט להחזיר את כל המלאי לחוץ בארץ.

תיק פיליפ וחלוצה. בין ההחלטה להור צאתה לפועל של מפנה חדש בעשירי העולמי: מחירי הטקסטילים ירדו למחציתם ואלכסנדר פיליפ הגיע לירי הסכסוך חיש על מחירת ה' חסרות שנמצאו במחסנים בנמל חיפה, רצה לגמור בזה את כל העניין.

בינתיים התערבה המשטרה הכלכלית, עצ' רה את מנהל פוקארד באשמת שיוק בלתי כשר של חסרות אלו, פתחה תיק פיליפ נגדו, העבירה את הענין לבית המשפט.

אולם האשמה הפלילית לא הפריעה כלל לחתימת החוזה החדש שבין פוקארד לממשלה. בתקציב הממשלתי לשנה זו הוכלל רק סכום זעיר ליבוא חמרי גלם לתעשיית הטקסטילים. עברייני או לא עברייני, פיליפ הפך שוב להיות אישיות חשובה וכשרה, בזכותם של אריגיו אשר במחסנים בארץ.

משפט

ללא סטייה מן הקו

כאשר חזרה לאה צ'צ'יק, חברה ותיקה (15 שנה) במפלגה הקומוניסטית הישראלית, ממקור בארצות הדמוקרטיה העממית, קבלה הודעה, מאת מאיר וילנר, בו נאמר לה כי היא מפוטרת ממשורה במרכז המפלגה. ה' סבה הרשמית: צמצום המנגנון.

אולם לאה, שהכירה היטב תהליכים דומים במפלגות קומוניסטיות בעולם, הסיקה מס' קנות שונות: לאחר פטורים כאלה תבוא במשך הזמן גם הוצאה מן המפלגה. היא פנ' תה בעל פה ובכתב אל כל ראשי מקי', דרשה לדעת כמה מאשימים אותה. השושה ניתנה באספה מפלגתית, בה כי' נה אותה וילנר בתוארים: "פרובוקאטור רית", "מטרופת". הוצאתה מן המפלגה חלה מיד לאחר זאת, לפני קצת למעלה משנה.

אומרת לאה, שישבה עקב פעילותה הקו' מוניסטית גם בבתי הסוהר של המנדט: "לא אשתומם אם בקרוב יכריזו כי עבדת לא" רות הריגול האמריקאי מאו נולדתי". היא לא השלימה עם סלוקה משורות המפלגה, שונעת כי היא קומוניסטית טובה אף מן המנהיגים עצמם, כיון שבעת הויכוח על בינואם ירושלים, לא סטתה, כמותם, מן הקו של הקרמלין.

היריד נתן כרטיס.

כאשר נהכנסו, במאי השנה, הקומוניסטים לוועידה הארצית שלהם, הצליחה לאה להשיג כרטיס משתתף מידיה, הלכה לבית העם. תל-אביב, בו התי' קיימה הוועידה. אולם הסדרנים טרבו להר' שות לה להכנס וכאשר נאסר להתפרץ בכוח, השליחו אותה החוצה. ברוב כעסה צעקה לעבר מיקו סמו, שעלה ארצה מבולגריה לפני ארבע שנים: "אני קומוניסטית טובה ממך! למה באת מבולגריה, אם אתה קומו' ניסט?" אולם סמו לא נבהל, המשיך למלא את תפקידו כסדרן בקפדנות, עמד איתן ב' שער.

המסתכם בסכום של 1.2 מיליון דולאר.

בשבוע שעבר ישתה לאה מעשה ללא תק' דים: על אף היותה קומוניסטית, תבעה את חבריה למפלגה למשפט בבית-דין קפי' טליסטי שבצדקתו אינה מאמינה כללו היא עשתה זאת מתוך רצון להכריח את אנשי המפלגה להביא אותה בפני "בית דין צדק' קומוניסטי פנימי, בו תוכל לטעון את טע' נותיה כנגד וילנר וחבריו. אולם אין לה סיכויים רבים לזכות במשפט, כיון שטרבה למסור את שמות העדים למקרה ההלקאה. בארצות הדמוקרטיה העממית אין נוהגים כך. שם נותנים אפשרות לכל הסוטים מן הקו להתגונן בבית משפט. מכריזה לאה. "רק לאחר שפשעיהם הוכחו מעל לכל ספק, מסלקים אותם מן המפלגה. ראייה: משפט לסנסקי."

נעל בעין

העה, שהובא לדוכן כשהוא שכוב על גבי אלונקה, יישר את הפיגמה החדשה שלבש לכבוד המאורע, הרים את עצמו קצת בקר' שי, כיון שרגלו הימנית השבורה היתה נתר' נה בגבס, והשיב בחיוב מנומס לשאלת ה' שופט המחוזי בנימין כהן. השאלה: "אתה נוהג לשתות הרבה?"

אחר המשיך העד משה שולוקיס, לספר, כיצד, לפני שבועות מספר בעת קטטה שאת פרטיה אינו זוכר, ינקר בנו את אחת מעיניו. הגנה עצמית. אולם ספורי העדים הא' חרים הוכיחו מעל לכל ספק כי אם אשם מישהו בניקור העין, האשם הוא האב עצמו. ספר בנו הרצל: אביו השכור מטיל קלון על המשפחה, מסכן את חיי בניה בעת שכ' רותו. פעם בהיותו שכור, הנחית האב מכת גרון על ראש אחיו הצעיר. לילל המקרה היה האב שוב בגילופין, החל מכה את אמו במכשיר עבודה שנוזמן לידו- האם קראה את בנה לעזרה, האב שכור הרחיקו בכוח, המשיך להכותה. כאשר גברו צעקות האם, אחו הרצל בנעל עבודה כבדה שנוזמנה לידו, השליכה לעבר אביו.

השופט החליט כי הבן עשה את מעשהו תוך הגנה עצמית והגנת אמו, זיכה אותו בדין.

אסונות

המקרה העוור גרם לאפולת

באחד מימי השבוע שעבר היו אשר ארנסט (50) ויהושע בורגשטיין (60) עוסקים בחפירת בור יבוב בבית החולים בכפר ביליו, שני אנשים נמנו על קבלני החפירה הותיקים בא' רק, נחשבו למומחים בחפירת בורות. הע' בודה נעשתה בשיטה הרגילה: גדרו פנות הבור בלבנים, בהדרגה, לאחר סיום חפירתו של כל מטרי. וזהו שיטת העבודה המקובלת בארץ, אף כי אינה יכולה להחשב למדעית, גרמה לתאונות רבות. אחת, שנסחימה במוט

קומוניסטית לאה צ'צ'יק

"הקו שלי נכון"

פועל בראשון לציון, לפני שלשה שבועות (העולם הזה 787). עוד שני הפועלים חופרים בבור התמוטטה האדמה שמעליהם. מפולת של לבנים ורגבי' אדמה כסתה אותם. בורגשטיין נקבר מיד, הוצא ללא רוח חיים רק למחרת היום. ארנסט היה ברומל, הוא הצליח להסתתר מתחת לזוין, נשאר לחוץ בחלל ריק וצר, הדור' מה לכוון קברי. שלוש שעות טרחו המצי'

לים, קרבו אליו אט אט. כאשר הגיעו סוף סוף אל מקום המצוא, חששו לדרת אליו, פן תבוא מפולת נוספת. רק ידיו הותיק של ארנסט, יוסף בלק, קבלן חפירות גם הוא, שמהר מרמלה לכפר ביליו' מיד לכשנודע לו דבר האסון, העז לדרת אל מקום הסכנה ולחצו משם.

האסון לא עזע את ארנסט, המוטל בבית החולים בצריפין, מתכוונן לשוב לעבודתו הרגילה, אינו מטיל ספק בשיטתו, שהיא ל'

חופר בורות אשר ארנסט, השיטה שלי טובה"

דעתו טובה ויעילה. רק המקרה העוור גרם למפולת הקטלנית, קובע ארנסט.

קטטות

על ביאליק לא היו מעיזים

היתה זאת שעת הצעירים בכסית (8-30 בע' רב), השיחה בבית הקפה המתמלא לחלוטין רק בשעות שלאחר חצות, נסבה על בדים וצבעים. פה ושם ישבו סקרנים לאימונים שניסו לזהות את אלה שגראו להם בני' אלמות.

לפתע החלה מתולמה, חצקל, בעל הקפה, נראה ממרה להפריד בין שני גברים מבוג' רים המתקוטטים בניניהם. הסקרנים לא אחר' רו לזהות את הנצים: התוקף, קצר קומה וארוך שער היה הצעיר יחזקאל שטרייכמן, הנתקף - עורך הירחון האמנותי-ספרותי גזית, גבריאל טלפיר, בעל' גוף מוצק. טלפיר הטיב-להתגונן, הנחית לשטרייכמן מכה עצור' מה אחת בעינו בטרם הספיק חצקל להרגיעו. צעירים אחרים, חבריו של שטרייכמן, שהיו במקום המעשה, החליטו מיד כי הצעיר צדק בהכותו את המבקר. טלפיר כתב עליו בקר' רת רעה, קבעו, העלו זכר מקרה דומה בו הנחית צעיר אחר, יצחק פרנקל, מכות נמ' רצות למבקר האמנותי ד"ר חיים גזמו, איש הארץ. בעל המרה החשורה.

אולם היתה גם גירסה אחרת לענין. הכל החל כאשר שטרייכמן בקש מאת עורך גזית להחזיר לו תמונות שהושאלו לו. ה' עורך בקש מאת הצעיר לגשת למערכת ל' קבלן. כאן נתרחת איש האמנות, הפעיל את אגרופו, לעליצותם הרבה של כל הסקרנים שבאו לכסית לראות דבר מענין ולא התאכ' זבו.

כאשר נשאל שטרייכמן על סיבת הקטטה, השיב: "אינני אומר דבר. מדוע ששים הכל ללכלך את פניו של צעיר ותיק בארץ? האם גם על ביאליק היו מתנפלים כך?"

מאמציו עלו בתוהו. פניותיו ללשכה לעזרה סוציאלית במקום לא הביאו כל תוצאות. האיש מצא עצמו במצב קשה: גם אשתו נתגלתה כלקויה בשכלה.

אז החליט שאין לו ברירה אלא אפסל בעצמו בשתי הנשים, להשגיח במיוחד על הבת, שלא היתה, אמנם, מסוכנת, אבל היתה תוקפנית, נושכת, לא סבלה בגדים על גופה. יתכן כי הגיע לאוניו שמע' של מקרה אחר בבני-ברק: בין של אחד מנכבדי המקום, שהיה מטורף, החזיק על ידי אביו בעלית גג, יחיאל פרנקל, שהשכלתו הכללית מצומ' צמת. היה סבור בתום לבו כי זהו הטוב שבפטרונות: הוא הפריש חדר קטן לבת, שם החזיק אותה מאחורי דלת נעולה במנעול זעיר. הוא עצמו היה מאכיל אותה, רוחץ אותה, מלביש אותה.

כפרה לבת. השבוע החלה אשתו ה' גרושה של פרנקל ואמה של בלומה להר' אות סימני התענינות בבתה, לאחר ששכחה אותה משך שנים רבות, היא פנתה אל המש' טרה שמהרה לבית פרנקל, פתחה את דלת החדר הנעול ומצאה בו את בלומה, עובדה שלא הפתיעה איש מן השכנים. שידעו על מציאותה של המשוגעת.

טוען פרנקל: "אשתי הראשונה, השונאת אותי, והמנסה להזיק לי ככל האפשר, היא שגרמה לכל הרעש. אין זו הפעם הראשונה שהיא עושה לי זאת. היא כבר האשימה אותי שאני מחזיק בית בושת, מוכר ללקו' תות את בתי, בשעתו הבצעתי אותה למשפט והשופט (הבריטי) דן אותה למאסר על הוצ' את דיבה. אם תלקח בתי למוסד, אשמח לה' יות כפרתה, לשבת בבית הסוהר. אלוהים עד שמלאתי את חובתי האבהית."

אבל הזהימה את טופר הבקר, שניפח את כל הענין, הפך אותו לסנסציה.

הארץ

אורך וקובווי מרגלים מקצועיים. מאת סופרנו המיני (הצופה). משה שוחט, חדרה רחמנא ליצ'לן. בגליון יום ג' כותב מר מדיזני מ' מרכז או"ם לאתנו (חרות). רחל לוי, ראש-ל'צ' הלאה מקפח החמורים. ביום אחד קבוע, היו מוציאים את הכפריים מבתיהם ומסרססם את הב' תים והכלים, בזה נגמרה העבודה ה' אנטי-מלרית (הארץ). דוד הלבריק, ירושלים כך עקרו את הלבחת מן השורש.